

Kommissoriet. Nej, Forholdet er det, at det ærede 11te kongevalgte Medlem jo først her har antydnet, at Byerhvervenes Organisation havde sendt deres Andragende om denne Sag til en urigtig Adresse, idet den havde sendt det til Ministeriet for offentlige Arbejder. Denne Udtalelse er urigtig, det var netop en fuldstændig rigtig og den eneste korrekte Adresse at sende dette Andragende til. Andragendet indkom den 21. December 1905, og flere Maaneder efter, den 4. Marts 1906, sendte Ministeriet det til Generaldirektoratet, der allerede den 22. Marts udførligt og med Overslag skrev om Sagen til Ministeriet — hvad jeg bemærker til et andet Medlem, som bebrejdede Generaldirektoratet, at det havde forsømt sin Pligt i denne Sag, hvilket det altsaa ikke har gjort. Men først den 23. Maj sendte Ministeriet Kommissionen Generaldirektoratets Overslag til Overvejelse. Da Kommissionens Betænkning først er afgiven den 10. September, kan jeg slet ikke give det ærede 11te kongevalgte Medlem Ret i, at den ikke havde Tid til at behandle det. Derfor er jeg fuldstændig berettiget til at gaa ud fra, at Grunden til, at man ikke har behandlet det, var den, at man har fundet, at det laa udenfor Kommissionens Opgave, saa meget mere som Generaldirektøren og Kommissionens Formand var samme Person. Endnu den 27. Juni og senere finde vi ogsaa det ærede kongevalgte Medlem beskæftiget med Korrespondance med Smaabaner og Personer ovre i Jylland. Der er derfor slet ikke Tale om, at der ikke skulde have været tilstrækkelig Tid, som det ærede Medlem sagde. Kommissionens Formand har, uagtet han havde anbefalet Sagen til Ministeriet, ikke bragt den frem i Kommissionen, og dertil kan jeg ikke tænke mig anden Grund end den, jeg har anført, nemlig at det ikke henhører under en Privatbanekommissions Opgaver at stille Forslag om en Bro, der hører til en Statsbane.

Med Hensyn til de af det ærede 6te Medlem for 2den Kreds (Lunn) fremsatte Bemærkninger om Gedser—Warnemündes Routens Komplettering ved Broen mellem Masnedø og Orehoved skal jeg tillade mig at minde om, at vi med store Bekostninger og med de største Vanskeligheder og Fødselsveer i sin Tid tilvejebragte Routen over Gedser og Warnemünde til det sydøstlige Udland, og vi have en stor Fordel fremfor enhver anden Linie i Norden, fordi vi kun have den halve Afstand til Sø. Dersom vi havde begyndt denne Linie som

en Konkurrencelinie til nogen anden, kunde der have været Tale om Berettigelsen af de Bemærkninger, der ere fremkomne med Hensyn til den projekterede svenske Statsroute, men det have vi ikke. Vi have gjort dette Skridt og bragt Ofrene i den Henseende, inden Sverige havde begyndt paa sin Linie, og jeg finder da, at det er en urimelig Tanke, at vi skulde lade være med at fuldende dette Anlæg paa den Maade, som det fra første Færd har været bestemt, af den Grund, at man fra anden Side vil etablere en korresponderende eller, om man vil, konkurrerende Route. Naar nu dertil kommer, at vi fra Statsbanernes Direktion have en nøjagtig og udførlig Redegørelse for, at man ved Anlægget af denne Bro aarlig kan spare $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., foruden at man faar de to Havneanlæg til fri Disposition, saavel det ved Gedser som det ved Orehoved, saa forstaar jeg ikke, at det ærede Medlem oven i Købet har finansielle Betænkeligheder derved. Lad nu vor finansielle Stilling være mindre gunstig, saa er den dog aldrig saa ugunstig, at vi ikke nok kunne tillade os at spare $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. om Aaret.

Med disse Ord skal jeg ikke blot paa egne Vegne, men som Ordfører for den Gruppe, jeg tilhører, tage bestemt Afstand fra de Udtalelser, der faldt fra det ærede 6te Medlem for 2den Kreds om det omhandlede Anlæg.

Ministeren for offentlige Arbejder (Svend Høgsbro): Jeg skylder det høje Ting og særlig den ærede sidste Taler en Berigtigelse af de Tal, jeg nævnte før. Jeg opererede med Tallet $84\frac{1}{2}$ Million som det højeste, der kunde være Tale om for Statens Vedkommende. Det skulde være $64\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Denne Berigtigelse medfører med Hensyn til de andre Tal nogle Rettelser, som det ærede Medlem selv deraf vil kunne uddrage.

Naar det ærede Medlem sagde, at han intet Hjertebarn har paa denne Lov, idet han ikke har lokale Interesser, vil jeg sige, at jeg ikke særlig sigtede til Ønsker vedrørende saadanne lokale Interesser, jeg tør f. Eks. nok sige, at den Masnedø-sundbro, det ærede Medlem omtalte, med Rette kan betegnes som et af det ærede Medlems Hjertebørn, skønt han jo ikke har mindste lokal Interesse deri. Forslaget herom findes ganske vist ikke paa Jernbanelovforslaget, men det ærede Medlem ønsker det indsat derpaa.

Med Hensyn til den østsjællandske Jernbane har det ærede Medlem misfor-